קבד א מיי' פ"ב מהל' תמורה הלכה ד:

מוסף רש"י

הרי זו תמורת עולה. דאית הרי זו תמורת עולה. לסים ליה לר"מ מפוס לשון לאשון (פטחים סג. ב"ק עג: תמורה כה:): ה"ג תמורת שלמים. ולא גרסיען וממולת שלמים (ב"ק עג:) דבריו קיימין. דאף בגמר דבריו אדם נתפס (פטורים טגב): ומנים מתחות עולה וחליה תמורת שלמים ותרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמי חליה תמורת עולה ובדמי חליה תמורת שלמים, ובהכי עסקינן שהיו לפניו עולה ושלמים כשהמיר שוחו. חמר חניה עולה וחליה שלמים, מי מודה בה ר"מ או לא, מי אמרינו טעמא דר"מ משום נהי חונות אן טעוות דרייתו משוט דנמלך הוא, וכיון דחל שם עולה מו לא פקע, אבל כי אמר לחלאין ליכא למימר הכי, או דלמא כיון דפשמע שלה ביה קדושת עולה ברישא תו לא חיילא קדושת שלמים: הרי שחיטה דלכי לחצות דמי ופליגי. דקא פליג ר' יהודה אדרבנן ואמר כר"מ מפוס לשון ראשון, דקאמר זה הכלל כל ממחשבת זמן קדמה למחשבת מקום פיגול וחייבין עליו כרת, לא שנה בעבודה החת ולה שנה בשתי שמו בעבודה החושב בעבודה שניה מחשבת פסול בתר מחשבת פיגול לא מפקע ליה מיד פיגול דתפוס לשון ראשון, ורבנן סברי אף בגמר לבריו אדם נמפס והויא לה בחדא דבריו חדם נחפס והיית נה בחדם עבודה עירוב מחשבות ולא קרב המתיר כמנותו, ואנן בעינן דלא ליהוי ציה פסול אחרינא, דהרלאה כתיב ציה, אלמא מאן דאימ ליה תפוס לשון ראשון אפילו לחלאין תפוס לשון ראשון אפילו לחלאין אים ליה דהא זיתי טובא יש בובח ופליג כ' יהודה (פסחים סג.) אינה ופליג כ' יהודה (אלא לבסוף. אין לשחיטה אלא לבסוף. אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה (חוליו בט:). וחדה מחשבה היא (פחחית מחו) ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שחיטה (חולין שם):

שיטה מקובצת (המשך)

לחטותן עד לכך פי׳ ר״ח דה״ה לחטות עולה וחציה תמורת שלמים מהו. פי־ מי אמריט דדוקא כי אמר תמורת מי מנת כן דאוקה כי מתח ממורט עולה ושלמים דלא (היה) (קבע) זמן למלות הקדושה א״כ דעתו שיחול (מיד) הקדושה מיד שהוליא הדבור, א״כ כיון שהקדיש עולה ושלמים מיד פשטה וקדושתן עולה בכולה, אבל כי אמר לחלות היום (יחלו) [יחולו] שניהם אפי' כי אמר תמורה צ' פעמים מ"מ אין דעתו שתחול הקדושה [אלא] עד אותה שעה ממש א"כ אין לאחת הקדמה לחברתה כלל רהא בומן שחלות הקדושה עליה כבר לא הדבור מפיו גם דבור שני דשלמים וא"כ תרויהו חיילי ברגע אחד ולא שייך כאן טעמא דתפום לשון ראשון, או דלמא מ"מ איכא למימר שדעתו היה שיחולו הקדושה כדרך סדר דבורו וא"כ שייך כמו כן זכות לשוו כאשוו וחברים זיי האדרבא נראה טפי דדמי לתמורת עולה ותמורת שלמים דהא מ"מ ואמרו כזית בחוד וכזית למחר. וי"ל למתר באים לכות להים לנותר. הייבל דלא דמי, דהכא בוודאי הוי דבור אחד ואין זה נמלך, דכמה זימים יש באותו קרבן, ואייכ כשאמר כזית כזית מרי זימני אין הלשון האחד סותר את זימני אין הלשון האחד סותר את זבירו כמו תמורת עולה ותמורת שלמים, דהתם נראה שפיר שהוא נמלך דעולה ושלמים לא שייכי בבהמה אחת כפ״ה. ולפי׳ ר״ח ה״פ והרי שחיטה כו' דס"ד דאינה לשחיטה אלא לבסוף וא"כ אפשר דאותן שני מחשבות לא היו רק מעט יכותן שני מחשבות מהיא יכן מפש קודם המשהו דסוף שחיטה וכשגמר אותו משהו כבר אותן שני המחשבות נגמרו מקודם, וא"כ דמי ממש להא דאמר לחצות לפי מה שפי׳ דהא ר״ל לחלות היום. ומסיה דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, וכגון דאמר סימן ראשון דהוי דבר מסויים ומפגלין כו' עד המסויים ככתוב בחוד"ה סימן הואיל ומחשב בסימן ראשון ובשני א״כ יש לו הרבה שהות לחשוב השני מחשבות בשעת שחיטה. וא"כ חלה

דיים: **התב** גפי בגון דאטר קופוץ רפנהה בי'. פ"ה בשטה שהקטיר קומן [מנחה אמר ש"מ לאכול כזית למחר, וכשהקטיר קומן] הלטים אתר חן לתקומו, ולא מיירי בקמילה כי אם בהקטרה דיש שני ממירין קומן ולבוים, ולא מני לשטיי גבי מנחם חוטא בגון שהקטיר הלי קומן חוך לומנו וחצי קומן חוך למקומו דכיון דלא הוי [דבר] מסויים לא מהני אפילו למ"ד מפגלין בהצי מחיר. וא"מ מ"ש מחטאה השוף (משום) [דאש"ג] דאין צו אלא סימן אחד יינן דשיך ביה ספוס לשן השה"ם מה של הפים מדי המברק סמה מחיר. זו או על פניסונה שביף היינון ביינן ביינן ביינן ביי ד"ה להצור כבין אואן זה רוסה להציה קולה וחציה שלפים בוי. דהסם שמא ממחלה לא היה דעסו אלא לעולה, אכל הכא כיון דאתר לשון (זה) לחלות ודאי לחרויהו איכיון, מיהו אם כן לריך להגיה הספרים לחלותה ובכל הספרים גרסינן לחלות ור"ח כי'ר (משון חרים דיק):

אמר רבי יוםי אם לכך נתכוון מתחילה. פרק מרונה (ב"ק דף עג:) אמרינן תרי תוך כדי דיבור הוו חד כדי שאילת רב לתלמיד דווטר וחד כדי שאילת תלמיד לרב דנפיש ותוך כדי דיבור קטן מודה רבי יוסי דמועיל דיבורו והכי קאמר אם אמר תמורת שלמים בתוך כדי דיבור קטן של

תמורת עולה דהשתא דומה דנתכוון כהו איז רישא בשתי עבודות סיפא בין בעבודה מתחילה לכך ואפי׳ עומד ולוח שלא אחת בין בשתי עבודות: תגן אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת נתכוון הואיל ואי אפשר להוליא שתי שמות כאחת דבריו קיימין. ונמלך המקום פיגול וחייבין עליו כרת בשלמא לרבי קרי ליה תוך כדי דיבור גדול כשאמרו יוחנן היינו דקתני זה הכלל אלא לאילפא לאחר כדי דיבור הטן שדומה לנמלך מאי זה הכלל קשיא: ייתנן התם הרי זו תמורת ואפי׳ אומר שנתכוון מתחלה לשניהם עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה לא אמר כלום: דבריו קיימים. וא"ת והא אמרינן בפ"ב דקדושין (דף דברי רבי מאיר אמר רבי יוםי אם לכך כ:) ובעירובין פרק מי שהוליחוהו (דף נתכוון תחילה הואיל ואי אפשר להוציא שתי נ.) ובפ' נערה המחורסה (נדרים סט:) שמות כאחת דבריו קיימין ואם משאמר הרי כל שאינו בוה אחר זה כו בבת אחת זו תמורת עולה 🐠 ונמלך ואמר הרי זו אינו וי"ל דכיון דמשכחת בזה אחר תמורת שלמים הרי זוא עולה איבעיא להו הרי זה כגון דאמר חליה לדמי עולה זו תמורת עולה ושלמים מהו לחצות מהו וחליה לדמי שלמים ואפילו בקדושת הגוף משכחת לה כגון בבחמה של אמר אביי בהא ודאי מודה רבי מאיר רבא שני שותפין ועוד דכל שחינו בזה חחר אָמר עדיין היא מחלוקת אמר יו רבא לאביי זה בבת אחת אינו מיירי בדבר שאי לדידך דאמרת בהא ודאי מודה רבי מאיר אתה יכול לקיים את שניהם שסותרים הרי שחימה דלכים לחצות דמי ופליגי אמר זה את זה כגון מקדש אשה ובתה ליה מי סברת אינה לשחימה אלא לבסוף דהי מינייהו מפקת וכן קיים ליכי ישנה לשחימה מתחילה ועד סוף ומשנתינו ומופר ליכי דנדרים וכן ארבע אמות דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו סימן שני חוץ דעירובין (דף מט:) אבל הכא מקיימי למקומו הרי קמיצה דלכי לחצות דמי ופליגי תרווייהו וכן בפרק השולח בגיטין (דף מב.) הכותב כל נכסיו לשני עבדיו התם נמי יו שהקמיר קומץ מנחה חוץ לזמנו קנו ומשחררין זה את זה ולא אמרינן קומץ הלבונה חוץ למקומו הרי קומץ דמנחת כל שאינו בזה אחר זה אפי׳ בבת חומא דליכא לבונה בהדיה ופליגי לא פליגי אחת אינו משום דהתם בזה אחר זה אמר רב אשי וו אם תימצי לומר פליגי פליגי א"ח לקיים את שניהם דבוה אחר זה בפסיעות רב שימי בר אשי מתני כדאביי קמא קני נפשיה וקני חבריה ובתרא לא קני כלל אבל בבת אחת אפשר לקיים רב הונא בר נתן מתני כדרבא כי אתא את שניהם ואמרי׳ קנו ומשחררין זה רב דימי אמר רבי מאיר בשימת רבי יהודה אמרה דאמר תפום לשון ראשון דתנן אמר רבי את זה והא דאמרינן בפ"ק דקדושין יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה (דף ז:) חלייך בחלי פרוטה וחלייך בחלי פרוטה דחינה מקודשת וקמבעיה את מחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ליה שני חלייך בפרוטה מהו לא שייך

למימר תפשוט מדרבה דאמר כל שאינו בזה אחר זה אפי' בבת אחת אינו דכל שאינו בזה אחר זה מיירי בדבר שאיז השני יכול לחול מחמת שחל הראשוז תחלה כגוז שתי אחיות ושתי תרומות ושתי מעשרות הלכך בבת אחת אינו משום דהי מינייהו 🗈 מפקת אבל גבי קדושין בזה אחר זה אינו לא זה ולא זה אבל בבת אחת תפסי תרווייהו והא דאמר בסוף פ"ק דמנחות (דף יא.) היכי דמי ריבה שמנה כגון שהפריש לה שני לוגין ומשמע קלת מתוך הסוגיא שיש בהן קדושת הגוף וגבי חסר לבונתה דדייק בחן התם י) הא יתר כשרה [והתניא יתר פסולה] ומפרשי שם כגון שהפריש לה שני קמלים ואכשרה קאי כדפרישית התם והשתא היכי קדשי הא אמרי׳ כל שאינו בזה אחר זה בבת אחת אינו ונראה לפרש כגון דאמר יקדש קומן אחד מתוך שני קמלים כדאמר בפרק התודה (שם עח:) ובפ"ב דקדושין (דף נא.) גבי תודה ששחטה על שמונים חלות הכל מודים היכא דאמר ליקדשו מ׳ מתוך שמונים דקדשי: לחצות מהו. פי׳ בקונט׳ דאמר הרי בהמה זו לחלותה לעולה ושלמים ואין זה דומה לחליה עולה וחליה שלמים דפליגי בהדיא בתמורה כמן (דף כו.) ובפרק כילד מערימין (דף נט) אבל בפ׳ תמיד נשחט [פסחים סג.] לא דקדק בקונטרם שהביא הך דשמעתין ופי׳ לחלות כגון דאמר חליה תמורת עולה וחליה תמורת שלמים ור"ח מפרש לחלות כגון דאמר לחלי היום תיהוי עולה ושלמים א"נ עולה ושלמים תהוי לחלי היום ש: אמר אביי בהא ודאי מודה ר"מ. ופריך והרי שחיטה דכי לחלות דמי דכיון דאינה לשחיטה אלא לבסוף היכי לאו הוליא שני הדיבורים קודם שיהא סוף שחיטה והוי כאילו אמר לבסוף כו שחיטה יהא כזית חוץ לזמנו וכזית חוץ למקומו: [סימן האשון חוץ לומנו.] ודווקה סימן החד דהוי דבר המסויים ומפגלין בחלי מתיר אבל אם אמר משהו ראשון חוץ לזמנו ומשהו

שני חוץ למקומו לא הוי פיגול אע"ג דמפגלין בחלי מתיר כיון דלא הוי דבר המסוים ולא דמי לפסיעות וא"ת דמשמע הכא דרבא סבירא

עולה ושלמים כלחצות דאחרים היינו רבי מאיר ורבא מוקי דלרבי מאיר אינה לשחיטה אלא לבסוף): הרי קמילה. דפליגי רבי יהודה ורבנן בה בפרק קמא דמנחות (דף יב.) כי מחשב לאכול כזית למחר כזית בחוץ כו': דכי לחלות דמי. דחד דיבורא הוא וזיתים הרבה יש ולאו מיהדר אימלוכי הוא והכא ליכא לפלוגי בתרי דבורי כדפלגא יש בשחיטה בב' סימנין: דאמר קומן מנחה כו לו'. שהמנחה יש לה שני מתירין הקומך והלבונה וכי פליגי רבי יהודה ורבנן לאו בקמילה פליגי דאין קמילה בלבונה אלא בהקטרה פליגי כאו שהיא עבודה בכל אחת ואחת וכגון שהקטיר קומץ מנחה על מנת לאכול כזית למחר וקומן בו לבונה על מנת לאכול כזית בחוץ ואית ליה לרבי יהודה מפגלין בחלי מחיר וכיון דהיינו בו תרי דבורי נינהו מקמא איפגלא לה אבל בקמינה דחד מחיר הוא לא פליג רבי יהודה: מנחם חוטא. מטמא מקדש או שמיעת הקול מביא מנחה בדלי

ליה אינה לשחיטה אלא לבסוף והיינו כריש לקיש דפרק שני דחולין (דף כט:) ושמעינן ליה לרבא בפרק החולץ (יכנות לו.) דבכולי הש"ס הלכתא כרבי יוחנן לגבי ר"ל בר מחלח ויש לומר דשאני הכא 🖾 מדקאמר לה ר"ל משמיה דלוי סבא ויש לחמוה רבא דפריך ליה לאביי וס"ד דס"ל אינה לשחיטה אלא לבסוף תיקשי ליה מתני׳ יי דהקדים מולים לערלים כשר ערלים למולים פסול הרי בסוף שחיטה חל דיבור ראשון ולא שני דאי הוו חיילי תרווייהו הא קיימא לן דמקצת ערלה לא פסלה: והרי קמיצה דבי לחצות דמי ופליגי. מימה דלא פריך ממליקה דחטאת העוף דפליגי 🕫 דחטאת 🖽 העוף הכשירו בסימן אחד וליכא שני מתירין ויש לומר דאיכא שתי מתירין כגון מפרקת וסימן אחד:

אין רישה בשתי עבודות. דהה מפרש בהדיה. סיפה היכה לחוקמה דבתרוייהו פליגי: היינו דקתני זה הכלל. לאיתויי עבודה אחת: חנן התם. במסכת תמורה: הרי זו המורה עולה המורה שלמים. שהעמיד בהמת חולין אצל שתים אחת עולה ואחת שלמים ואמר הרי זו תמורת

עולה תמורת שלמים: הרי זו תמורת עולה. תפום לשון ראשון ואין קדושה חלה על קדושה: הואיל ואי אפשר לקרות שתי שמות כחחת. והולרך להקדים זה ז אחר זה: דבריו קיימין. ותרעה חו ותימכר ויביא בדמי חליה עולה ובדמי חליה שלמים וכן מפרש בתמורה ל: ה"ג איבעיא להו הרי זו ממורת עולה ושלמים מהו. מי אמרי׳ הא דפליג ר' מאיר ואמר תפום לשון ראשון משום דאמר תמורת תמורת תרי זימני והוה ליה כנמלך אבל הכא דאמר תמורת עולה ושלמים חד דיבורא הוא ותרוייהו חיילי מו או דלמא תפום לשון ראשון לעולם ופשטה קדושת עולה בכולה ותו לא אתו שלמים וחיילי: לחצות מהו. את"ל יו פשטה קדושת עולה בכולה אמר הרי (זו) בהמה זו לחלות או לעולה ושלמים מאי האי בו חד דיבורא הוא ואין זה חל בלא זה או דלמא כיון דפשטה בפלגה פשטה בכולה ולה התו שלמים וחיילי: והרי שחיטה. דקתני מתני׳ לאכול כזית למחר כזית בחוץ: דכי לחלות דמי. דלאו מיהדר אימלוכי יו שהרי כמה זימים יש בה וחד דיבורא הוא ופליגי וקא"ר יהודה תפום לשון ראשון ור' מאיר דתמורה בשיטת רבי יהודה דמתניתין קאי דאמרינן בשמעתין ר"מ בשיטת רבי יהודה אמרה: אמר ליה מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף. דלהוי הך תרתי מחשבות (כ) בסוף שחיטה יוחד דיבורא הוא ואפי׳ הכי נימא ר׳ יהודה תפום לשון ראשון: ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. וכי היכי דמהניא מחשבה בסוף ביו מהניא בתחילתה ומתוקמא מתני׳ כגון

דאמר שחיטת שו סימן ראשון חוץ לומנו ובשחיטת סימן שני חוץ למהומו ואית ליה לרבי יהודה מפגלים בחצי מתיר 🔊 דהיינו חד סימו ותרי דבורי נינהו ואיפגל ליה מדבורא קדמאה אבל לחצות דחד דבור הוא מודי. יו(ומהכא שמעינן דרבא אליבא דר"מ סבירא ליה אינה לשחיטה אלא בסוף מדיליף עדיין היא מחלוקת (ג) ממתני׳ והיינו דאמר בתמיד נשחט (פסחים דף סג.) נימא קסברי אחרים אין לשחיטה אלא לבסוף וכדרבה דחמר רבה עדיין היה מחלוקת יהו ממתני׳ דתמורת דלות דכתיב לא יתן עליה לבונה (ויקרא ה): פליגי בפסיעות. ובמחשבת הולכה דאמר ביו בפסיעה ראשונה חוץ לומנו ובפסיעה שניה אמר חוץ למקומו דהוו להו תרי דבורי: **מתני כדאביי.** תני מתנייתא כדאביי דבלחלות מודי רבי מאיר: **מתני** כדרבא. תני מתנייתא כדרבא דבלחלות נמי פליג רבי מאיר:

לו נדרים סט: ב"ק עג: תמורה (ה'. ירוש' דמאי פ"ז ה"ו. ל). יוושר ומא פייו הייו, 3) פסחים סג. חולין כט: וש"יג, ג) מנחות יב., ד) דף כו., ס) לקמן קי., ו) מנחות יא:, ו) פסחים סב:, ה) לקמן סה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואס משאמר הרי תורת עולה נמלך: (כ) רש"י ד"ה אמר ליה מי וכו' מרמי מחשבות כל חד וחד בסוף שחיטה וחד: (ג) ד"ה ישנה וכו' במתניתין דתמורה:

שינויי נוסחאות

א] זו תמורת עולה (כי״צ, וכ״ו בב"ק ותמורה: בן אמר ליה רבא בב"ק ותמורה): בן אמר ליה רבא (ש"ח): גן 5"ל דכי. וכן להלן (ש"ח): ד] נמי כגון דאמר קומין דמנחה חוץ לומנו וקומץ דלבונה חוץ (ש"ח): הן נ"ל קורט. ועי' מנחות דף יל (צ"ק). קרוט. (על מנחות לף יח (צ'יק).

וע" בה"ו: ון מ"ח אסי (גליון).

וכמנס"י גריס רבא: זן זה לזה

(כתהיי ודיין: הן כש"מ נוסף עד

שיסתאב: מן חיילי כאחת או

(כתהיין: ין את"ל בתמורת

עולה ושלמים פשטה כו'

עולה ושלמים פשטה כו' (ש"מ): יא] לחצותה לעולה ולשלמים כל"ל (ש"מ): יב] האי ודאי חד (ש"מ): יג] אימלוכי הוא (ש"מ): יג] חד כל"ל (ש"מ, כתה"י): מו] בסוף שחיטה מהניא נמי בתחילתה (כתה"י): מהגיא נמי בתחייתה (בתחיים): מז] 5"ל בשחיטת (ש"ח): יו] כש"מ מחק מה שכסוגריים וכן לימל ככי"ים. לכל ככי"י לימל: יח] מחלוקת בתמורת עולה ושלמים בלחצות כו ערה ושיבהים בדוצות כור (כריים. וכ"ה כלט"ע רק דלל מחק חיבת ממחניי [וכל"ק העביר חיבות אלו אחר חיבת מחלוקת הקודס]: יש] כדפלגת (מ"מ): כ] דמנחה (ש"מ): כא] מ"ל פליגי שנוהגת בשניהם וכגון שהקטיר כו' (ש"ח): כב] נ"ל וקורט (גליון). כש"מ וקומץ הלבונה: כג] נ"ל דהני (ש"מ): כר] ככתה"י כגון דאמר: כה] לנתכוון (ש"מ): כו] זה אפילו בב"א אינו וי"ל בון היה אפילו בב אים היה. דהכא משכחת בזה כל״ל (ש״ח). נ״ל דמשכחת לחצאין כגון דאמר כוי וכ״ה הגירסל בלל״ם נדלים דף סט ש"צ ע"ש (צ"ק):

מוניהו מיתה זהי מניניהו
מפקת (ש"ח): בח] ז"ל נמי דייק
מפקת (ש"ח): במ] ז"ל בתנודה בפרק
מיד"מן: במן ז"ל בתנודה בפרק
מיד"מן: במן ז"ל בתנודה בפרק
מיד"מן: לן היום אמר אביי
כיד מעד"מן: לן ז"ל (ש"ח):
לן ז"ל לפוף (ש"ח):
לן ז"ל לחב (ש"ח): ללן ז"ל (מ"ח):
ווטאת (ש"ח): לחן ז"ל (מ"ח):
ווטאת (ש"ח): לחן ז"ל (מ"ח):
לן ז"ל ז"ל נמלון הוגה דביון
בלורך: לון בלניון הוגה דביון
בחולקין עמו. והשלת נמסק: (צ"ק) גע"ל ע"ל קף סט ע"ל ע"ל

ליקומים

אמר אביי בהא ודאי מודה ר"מ.
וטעמא דאביי כדמפרש בפי
כיצד מערימין (תמודה דף כו
ע"א) דטעמא דר"מ משום דהוי
כמו תחול זו ואח"כ תחול זו מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה ושלמים ואמר ותמודות עודה תמורת שלמים. אבל רבא פליג עליה וקאמר דעדיין היא מחלוקת דקסבר רבא דטעמא של ר"מ משום דדעתו של אדם אם יכולין שניהם לחול יחולו ואם לאו תפוס לשון ראשון דדעתיה אקמא. (מוס' נ"ק עג ע"ב)

שימה מקובצת

אלא לאילפא מאי זה הכלל. דליכל למימר דנקיט ליה משום עבודה כעין שמי עבודות כיון דחיט מרחה טעם חדש, אבל לר׳ יוחנן ניחל דמראה לנו טעם חדש דאמרינו תפום לשון ראשון ובעבודה אחת נמי וא״כ נטון למשון ובעבודה בכל ענין חול הכלל דקאמר ר' יהודה בכל ענין חוא אמת דהיכא דמחשבת הזמן קדמה הוי פיגול משום דתפום לשון ראשון, אבל לאילפא לא הוי הכלל בכל ענין . דהיכי דהוי בעבודה אחת הוי עירוב מחשבות אפילו קדמה מחשבת הזמן, וא"כ מאי זה הכלל: תבורת עולה

ושלפים מהו. פי׳ בקונטרס מי אמרינן דוקא בסמורת עולה ותמורת שלמים [משום דאמר חמורת חמורת] חרי זימני אמר כו׳. מיהו קשיא מה שהזכיר גבי תמורת עולה ותמורת שלמים טעמא דתפוס לשון ראשון, דהא מוכח לקמן דאי הוי טעמא דר״מ גבי תמורת עולה ומנורת שלמים מפוס לשון ראשון, כמו כן הוי אמריען גבי מתורת שלה ופלמים מפוס לשון ראשון. לכך נראה לומר דלא נקט בקונטרס לשון ראשון אלא כלומר המם פליג ר"מ דהיא ממורת שלה שהוא דבורו ראשון משום דמהדר אימלוכי הוא והוי כאילו אמר מחול זו ואח"ב מחול זו דלא מיילא קדושה שניה, ואין זה מטעם מפוס לשון ראשון, אבל בממורת שלה ושלמים דלא מהדר אימלוכי הוא אימא דמפסי מרוייהו, אז דילמא אימא דעשמיה דר"מ הוי גבי ממורת שלה וממורת שלמים משום דמפוס לשון ראשון וא"כ בממורת שלה ושלמים נימא כמו כן הכי: לחצוות בוהו. פי' הקונטרס כין ובמשוג מחדים